

**[Aksel Larsen.]**

Jeg er godt klar over, at som det hele ligger, maa Venstre forsøge at faa det til at slutte med noget, der ikke udtrykker direkte Mistillid til Regeringen. Jeg forstaaer, at naar man tager Hensyn til de Konservatives hele Stilling, maa man gøre det, det ærede Medlem Hr. Christmas Møller i den senere Tid saa ofte har bekendtgjort, støtte Regeringen. Men jeg er noget forbavset over, at Det radikale Venstre efter alle de Erfaringer, de har gjort, efter at Statsministeren saa brutalt splintrede den Gangkurv, det ærede Medlem Hr. Edvard Sørensen satte ham i den 9. Juli, og efter at Statsministeren paa den mest uforskammede Maade har undladt at svare paa det ærede Medlem Hr. Bertel Dahlgaards ganske klare Spørgsmaal fra i Formiddags, er saa naivt at tro, at det kan nytte at forsøge at faa flettet en ny Gangkurv til Statsministeren. Jeg tror ikke, det kan nytte, og derfor — samt fordi vi ikke er indforstaaet med Ordlyden af Noten til England — vil vi ikke stemme for den stillede Paastand paa motiveret Dagsorden, men vil derimod stemme for det Ændringsforslag, det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft har stillet, og vi vilde finde, at det var uhyre heldigt, om dette kunde blive vedtaget.

**Bertel Dahlgaard:** Det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft protesterede i sin Tale imod, at jeg havde sagt, at han indledede en ny parlamentarisk Praksis ved at stille et Mistillidsvotum, inden den angrebne Minister havde redegjort for sin Stilling. Jeg tror imidlertid ikke, det lader sig bestride, at den almindelige Fremgangsmaade og den rimelige Fremgangsmaade, naar der rettes Angreb paa en Minister her i Tinget, er, at den angrebne først faar Lejlighed til at svare, og hvis Svaret ikke er tilfredsstillende, da stilles eventuelt Mistillidsvotum.

Dernæst vil jeg gerne sige til det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft, at naar han, saa vidt jeg forstod, føler sig lidt saaret af min Udtalelse om, at det kunde tænkes, at han skyndte sig at stille sit Mistillidsvotum for at komme en Konkurrent i Forkøbet, da beklager jeg, hvis jeg har saaret det ærede Medlem dermed; det har ikke været min Hensigt. Jeg kan maaske i øvrigt sige, at Udtalelsen fremkom nærmest som et Svar

paa et provokerende Tilraab til mig fra det ærede Medlem. Men naar jeg har sagt dette, skal jeg tilføje, at det ærede Medlem tager i sit Svar fejl, naar han nu vil gøre gældende, at jeg gennem min Udtalelse havde søgt at slaa det ærede Medlem og hans Parti i Hartkorn med Kommunisterne — tværtimod. Jeg gav jo netop gennem denne Udtalelse Udtryk for den Opfattelse, at han ikke ønskede at være Kommunisterne følgagtig i denne Sag.

Dernæst vil jeg gerne sige til det ærede Medlem Hr. Christmas Møller følgende. Det ærede Medlem indvendte mod mine Udtalelser om Vekselvirkningen i sin Tid mellem Sønderjyderne og radikale og liberale Kredse her i det gamle Land under Udlændighedstiden, at jeg burde i denne Forbindelse have nævnt, hvorledes dengang vide konservative Kredse paa deres Vis støttede Sønderjyderne i deres nationale Kamp. Jeg vil gerne straks sige, at det selvfølgelig ikke et Øjeblik falder mig ind at underkende det store Arbejde, der fra konservativ Side dengang ydedes; det falder mig ikke ind at underkende, hvordan mange, mange Konservative ydede et uegennyttigt Arbejde i Støtten til Sønderjyderne; men det ærede Medlem Hr. Christmas Møller vil sikkert forstaa, at naar jeg i Dag nøjedes med at nævne de liberale og radikale Kredse, der gjorde et saa fremragende Arbejde i Støtten til Sønderjyderne dengang, da havde det sin Aarsag i, at den højtærede Statsminister paa en misvisende Maade havde omtalt Grænsekampens Historie paa dette Omraade.

Jeg havde i Formiddags Lejlighed til at redegøre for Det radikale Venstres Synspunkter i den foreliggende Situation og specielt vedrørende de grænsepolitiske Spørgsmaal. Der har siden i den Anledning været fremsat enkelte Betragtninger, som jeg er nødt til at modsige. Den højtærede Statsminister anførte i sin Tale, at naar han tidligere havde været noget fortrydelig i Anledning af en Kritik, jeg formentlig skulde have fremsat over for ham eller Regeringen, da skyldtes det, at han syntes, at naar man stort set var ansvarlig eller medansvarlig for den Politik, der var ført, saa var det ogsaa rimeligt at føre et fælles Forsvar. Jeg maa sige til den højtærede Statsminister, at han her paa dette Punkt